Ledeč nad Sázavou 22.září 2002

Komisař Henry Twodance vystoupil ze služební Felície a jeho zánovní lakýrky zmizely v bahně, takže připomínaly přetížené kanoe, kterým se kalná voda začíná přelévat přes bort dovnitř. Povrch louky vypadal zelený pevný, ale nebyl. Vzdychl si, neboť taková zlověstná znamení se v jeho kriminalistické praxi nedala brát na lehkou váhu. Vždycky to něco znamenalo. V tomto případě zřejmě tolik, že věci se jinak jeví a jinak jsou. Komisař si dával pozor, aby o své předtuše pomlčel, neboť vzdělaný kolega Kalousek topící se v bahně na druhé straně auta by jistě zahájil přednášku o Platónově jeskyni. Kalousek namísto toho jadrně zaklel.
- Do p??! Ta felda bejvala modrá.
- Jistě, kývl Twodance. - Než jsme se rozhodli dojet co nejdál od cesty po louce při potoku.
Ráno se krajem přehnala jakási průtrž mračen a z okolních polí ještě nyní, po poledni, chrlila okolní strniště vymletými stružkami celé potoky řídkého hnědého bahna. Konečně se komisař, následován Kalouskem a dvěma uniformovanými policisty, pročvachtal k můstku přes potok připomínající deltu Mississippi. Na druhé straně se pod lesem a pod malými žulovými skalkami rýsoval bizarní hrad vytvořený slepencem svérázných, povětšinou dřevěných staveb srubů, přístřešků a kůlen. Sezónní skautské tábořiště na místě zpustlého kamenolomu. Rozeznával kuchyni a velké ohniště s monumentálním totemem velikosti průměrného morového sloupu. Všude v lese a ve stráni nad táborem se bělaly igelitové stříšky bivaků, malé stany typu Gemma a dokonce velký vojenský čtvercový stan. Po celém prostranství čoudily ohníčky nebo jejich zbytky, poflakovalo se zde několik desítek postav připomínající ranní pozůstalost po vydařeném maškarním plesu. Rozeznával kostýmy v celém spektru od neandrtálců, přes ryzí bezdomovce až po příslušníky zelených baretů a cizinecké legie. Za táborem se do sebe s řevem pustilo několik volně pobíhajících psů. Vstříc policistům vykročil nefalšovaný Kid Carson ve vysokých botách, s liščím ohonem na klobouku a s úctyhodnou mačetou u boku.
- Dobrej den, já jsem Josef Slavíček.
- Dobrý? Vy jste nás volal?
- Jo, jsem skaut a správce objektu.
- Kdo našel oběť? Spěchal komisař k věci.
- Ani nevím, zaváhal Slavíček. - No, mrtvola leží támhle na břehu a ráno prostě byla vidět odevšad, takže si toho všimlo víc lidí najednou.
- Aha, řekl komisař. - Tak se tam jdeme podívat. Nehýbali jste s tělem?
- Ani jsme se ho nedotkli, odtušil Slavíček a v jeho hlase zazněl znatelný odpor, neznámo zda odpor k mrtvému tělu, nebo k osobě zavražděného.
Mrtvý ležel na zádech, horní polovinou těla v rozvodněném potoce.
- To je neuvěřitelné! Vydechl Kalousek a komisař věděl přesně co tím myslí.
Viděl to také. Mrtvý, muž okolo čtyřicítky, vousatý a vlasatý, dobré fyzické konstrukce, byl zjevně zavražděn a to na mnoho různých způsobů najednou. Chuchvalec černé sražené krve na břiše svědčil o bodnutí ostrým předmětem. Podlitiny na hlavě a zřejmě i na těle pod šaty svědčily o tom, že byl tlučen nějakými klacky i pěstmi. Modré fleky na krku vypovídaly o škrcení . V krku, přímo uprostřed dýchací trubice trčela zapíchnutá tužka HB-2. Bezpochyby byla oběť

také utopena a pitva jistě prokáže otravu jedem rostlinného původu. Oblek mrtvého vykazoval stopy vláčení bahnem a nalepené jehličí ukazovalo na prvotní exekuci v lesním porostu. Soudní patolog se zapotí, bude-li určovat vlastní příčinu smrti.

Poručík Kalousek zahájil bližší ohledání.

- Zavolejte techniky, přikázal Twodance. - A ať si vezmou galoše. Ať vezmou nějaké holínky i pro nás.

U mrtvoly zůstal uniformovaný strážmistr Pěnkava, zatímco Slavíček zavedl kriminalisty pod dřevěný přístřešek, kde jim přistrčil hliníkové ešusy s grogem a s hustou černou břečkou, které říkali kafe a o které tramp Lišák prohlásil, že je to správné západďácké kafe protože se v něm nepotopí ani desperátova kulka. Okolo kriminalistů se shromáždilo šest postav v zeleném provedení. Ostatní se nadále nevšímavě poflakovali po tábořišti, napájeli se lektvary a vedli tiché rozhovory. Mnoho zálesáků třímalo v rukou listy popsaného papíru a hloubali nad nimi. Na improvizovaném pultu se povalovalo několik knižních a časopiseckých titulů, které zjevně kdosi prodával. Kriminalistů si většina přítomných vůbec nevšímala.

- Nikdo nesmí odejít, přikazoval Twodance. - Strážmistře přineste z auta psací stroj. Začneme s výslechy.

Ukázalo se, že nejen, že nikdo nehodlá odejít, ale že dokonce není ani potřeba vážit cestu pro policejní typewritter, neboť lesní muži zde mají hned několik psacích strojů. Twodancovi se chtělo brečet, když mu jeden nefalšovaný Komanč s orlími péry a s kazajkou pošitou pestrobarevnými korálky nabídl špičkový notebook včetně zásoby disket , na kterých si, pak, komisař může protokoly odnést. Chtělo se mu brečet, protože jeho vlastní kancelář, stejně jako všechny kanceláře jeho kolegů s výjimkou ředitele krajské správy byly doposud vybaveny pouze repasovanými počítači s primitivním software T-602. Nedávalo to smysl. Ohně, plechové hrníčky, začouzené pánve a špičkové počítačové vybavení na lesním kempu.

O hodinu později dorazila dodávka s techniky. To měl již komisař Twodance jasno, alespoň ohledně smyslu akce. Trampský kultovní literární počin. Jakási soutěž trampských autorů s názvem Trapsavec, jejíž kořeny sahaly třicet let nazpět. Strážmistr Pěnkava pořídil seznam přítomných a byl ujištěn, že nikdo neodešel. Policejní lékař, po prvním ohledání těla, potvrdil, že muž zemřel předchozí noci, někdy nad ránem, asi tak ve dvě hodiny po půlnoci. Trampové tvrdili, že tou dobou hořel na blízké louce veliký oheň okolo kterého se všichni shromáždili a kde probíhalo několikahodinové vyhlašování výsledků XXIX. ročníku, včetně předčítání ukázek oceněných prací. Pak se do rána hrálo na kytary a zpívalo.

Podařilo se také identifikovat mrtvého, ostatně doklady měl ve svém batohu. Šlo o jistého Jana Drnka z Plzně, občanským povoláním ředitele nevládní sociální organizace, ročník 1960.

- Vy jste zavražděného znal? Zeptal se Twodance zarostlého houmlese zjevně přemáhajícího kocovinu, který se spolu s předloženým občanským průkazem představil jako inženýr Náhlík, emeritní náměstek primátora města Plzně.

- Jistě. Znám ho přes dvacet let. Říkali jsme mu Akela, víte, podle toho starého vlka v Knize džunglí. Jsme ze stejného města a při křtu svatém jsem mu byl za kmotra. Jste takřka rodinní přátelé. Velmi blízcí přátelé. Byl spisovatel. Vydal řadu knih v samizdatu a jednu knihu oficiálně. Vloni tuhle soutěž vyhrál. Získal nejvyšší cenu, Zlatého Trapsavce.

Při posledních slovech vyhrkly Inženýru Náhlíkovi do očí slzy a selhal mu hlas. Pak se vyslýchaný vzpamatoval a náhle ztvrdlým , ostrým tónem dodal.

- Vlastně to je moje vina. On se nikdy vlastně ani zúčastnit nechtěl. To já jsem tehdy bez jeho vědomí poslal jeho povídku do soutěže. Kdybych to neudělal, nestalo by se nic. Ani by sem tehdy ani letos nebyl přijel.

Komisař Twodance si do zápisníku poznamenal:

Silné emoce v souvislosti s literárním oceněním. Možný motiv závisti?

Po další hodině výslechů se o komisaře pokoušel infarkt. Vyslýchaná Iva Synáková alias Tapi se přiznala, že se jí zavražděný vždycky líbil, myslela si na něho dobrých 15 let, on ale její city nikterak neoplácel, což ji hluboce zraňovalo, neboť je citlivá povaha. Jeho smrtí si byla jista, protože je známou věštkyní, věštectví provozuje legálně na živnostenský list v Brně a Akelovu smrt jí prozradila poloha špaget rozsypaných ve čtvrtek před akcí na kuchyňské lince. Synáková se snažila předvést komisaři věštbu ohledně výsledku jeho pátrání z kávové sedliny v ešusu, ale naštěstí se zapletla do prudké hádky s vyslechnutým inženýrem Náhlíkem, který coby pravověrný křesťan nemohl tyhle čarodějnické bláboly nadále poslouchat. Komisař zapsal do zápisníku.

Možný motiv žárlivosti a neopětovaného citu, latentní, potlačovaný po dobu 15 let.

Technici nalezli několik klacků které mohly být vražednými zbraněmi, ale byly hozeny do potoka, kde voda smyla veškeré případné otisky. Když se Kalousek pokusil vyhledat v okolí podezřelé ostré předměty, trempové mu naskládali na fošny dřevěného stolu dobré dvě stovky nožů, mačet, žabikuchů, Bowie knifů, pět seker, tři ocelové rožně, hromadu kovových stanových kolíků, čtyři naostřené lžíce a jedno kompletní rezavé a ostré kování ze starých vrat. Zjišťovat na téhle hromadě krevní stopy v laboratoři, mohla být fuška na týdny. Na každý zabavený předmět muselo být vystaveno potvrzení majiteli. Přítomní trampové se sjeli z dvaatřiceti různých míst rovnoměrně rozprostřených po celé republice. Všichni se znali a trampovali spolu již celá léta či desetiletí. Devadesát procent z nich znalo zavražděného velmi dobře a někteří velmi důvěrně. Naprostá většina svědků si vzpomněla na přítomnost zavražděného u nočního ohně ještě těsně před vyhlášením hlavní ceny, Zlatého Trapsavce, což bylo asi v půl druhé v noci. Pak, během čtení vítězné práce, se oběť zřejmě od ohně vytratila. Ve stopách na rozbahněném plácku nebylo možno se vyznat. Nebylo možno nalézt nikoho, kdo by potvrdil, že viděl oběť naposledy živou. Viděli ho všichni u ohně a pak už nikdo.

Starý tramp Růžička, alias Lišák, na sebe neprozřetelně prozradil, že zavražděného viděl jak si ucpával uši, když on sám, po vyhlášení podružné Ceny psavců, střílel do vzduchu. Byla zde tedy také pistole. Legálně držená Čezeta ráže 9mm. Komisař poznamenal, že naštěstí oběť nebyla zastřelena, ale technik vzápětí potvrdil, že byla. Střela protrhla pravý plicní lalok a projektil doposud hledají. Tramp Růžička projevil ochotu ukázat policistům střelnou zbraň, kterou ihned po oslavné střelbě odnesl do svého batohu a uschoval, neboť ostatním přítomným vadilo, že na louce střílí. K překvapení samotného majitele, zbraň v batohu nebyla. Zmizela neznámo kdy a neznámo kam. Ukázalo se, že ještě šest dalších trampů vlastní legálně drženou

střelnou zbraň různých ráží a typů. Jedna z nich byla dokonce služební a v majiteli strážmistr poznal bývalého /?/ vysokého představitele tajné služby, jehož fotky plnily počátkem devadesátých let stránky deníků i časopisů. Oněch šest zbraní se neztratilo a byly vydány vyšetřovatelům. Z toho komisař usoudil, že oběť musela být postřelena právě Růžičkovou pistolí, přesto přikázal provést balistické zkoušky.
- Vy jste? Zeptal se komisař dalšího vyslýchaného, malého, podsaditého trampa s brunátnou tváří, která prozrazovala přebytek energie a bouřlivého temperamentu. Celkový zjev trapera připomínal rozezleného divokého kance těsně po narození mláďat.
- Já jsem Jaromír Hlavatý z Náchoda. Říkají mi Juan.
- Jaký byl váš vztah k zavražděnému?
- No, dobrej, docela?! Akela byl fajn chlap a odšlapal s námi pěknejch pár set mil po tomhle světě.
- A jako spisovatel?
- No, von byl teda dobrej, to jo, ale to víte, měl svůj styl, já bych ty věci napsal jinak. Taky jsem to tady párkrát vyhrál už dávno před ním a moje žena taky. Já už sem jezdím jenom do poroty, víte? Už ani nesoutěžím, už jsem všechno vyhrál?
- Takže myslíte, že si to loňské ocenění zasloužil?
Trampovi Juanovi rázem viditelně ztvrdly rysy.
- No, zasloužil?. Já myslím, že Trapsavce dostat neměl. Nezasloužil si ho. Jako literárně, to možná jo, ale von k němu neměl vztah jako my. Von si ho nevážil ?.
Tramp křesťan Náhlík mu skočil do řeči:
- Víte, Akela byl takový ten hledač pravdy ve smyslu biblickém - já jsem pravda, cesta a život?
Komisař se chystal vyzvídat dále, protože se mu zdálo, že konečně narazil na jakousi stopu, ale v tom okamžiku přiběhl jeden z techniků a něco mu pošeptal do ucha. Komisař pohlédl skepticky na Kalouska.
- Myslel jsem si, že jediný způsob vraždy, který vrah vynechal, bylo upálení, ale mýlil jsem se. Mrtvý má seškvařenou celou zadní partii těla. Hýždě a záda a zezadu vlasy. Musel ho někdo porazit do ohně!.
- No jo, ale do kterého? Reagoval opět bleskově tramp Náhlík alias Vokoun. - V noci tady hořely nejmíň čtyři ohně. Jeden slavnostní a na ostatních se vařilo.
- A nikdo neslyšel křik, volání o pomoc?
- Ale slyšel, tady řval při vyhlašování cen kdekdo?.
Mezitím policejní technik zjistil, že zavražděný byl zřejmě také škrcen, ostrou strunou od kytary. Technik prohlédl přítomných šestnáct kytar, ale po divoké noční produkci chyběly některé struny hned na sedmi nástrojích.

Komisař přerušil výslechy a odebral se s poručíkem Kalouskem k velkému ohništi na louce. Nebylo ještě zcela vychladlé. Velká hromada popela udržovala dosud kdesi uvnitř žhavé uhlíky a vyzařovala teplo. Okolo ohně se válely láhve od mnoha druhů tvrdého alkoholu. Podle vinět kraloval nad nočním chladem Božkovský rum.
- Tohle je ale binec, postěžoval si. Držet je tady všechny nemůžeme. Rozpustit je a jezdit pak za nimi do všech těch měst? Nebo je předvolávat do Prahy? Nemáme žádnou stopu. Možná bylo vrahů víc. Téměř jistě jich bylo víc.
- V životě jsem neviděl tak nesourodou společnost, uvažoval Kalousek. Myslím sociálně

nesourodou. Od dětí po starce, dělníci z kováren a vysokoškoláci, komunální politik, bývalý tajný (a kdoví jestli bývalý), podnikatelé, křesťani a čarodějnice, poetové a pistolníci?. Většina z nich nikdy nebydlela s někým dalším ve stejném městě a při tom spolu pečou už taková léta. Musí tu být něco, co je spojuje a musí to být něco bazálního, podstatného. Je to téměř nepředstavitelné pouto. A určitě něco vědí. Motá se to celé okolo té jejich soutěže a té hlavní ceny.
- Všiml jsem si, potvrdil komisař. - Ale nerozumím tomu. Všichni ho líčí jako starého známého, jako prověřeného kamaráda. Trampovali s ním tolik let, mluví o něm hezky, ale jakmile se dotknu té ceny, všichni najednou ztuhnou a uzavřou se. Potlačují zlost. Pojďte, předvedu vám to.

Komisař vyhledal trampa Růžičku, alias Lišáka.
- Vy jste, samozřejmě, zavražděného nezastřelil, že ne?
- Ne, to ne, zamumlal postarší traper. - Ale je to nejlepší řešení.
- Co tím myslíte? Zbystřil komisař. - Střílení je nejlepší řešení? Proč? Řešení čeho? Co jste tím myslel pane Růžičko?
- No, usmál se starý tramp rozšafně. - To je metoda Divokýho západu. Když jste tam tehdy ukradl koně nebo někoho podvedl, tak vám na místě utáhli konopnou kravatu a nebo vás rovnou provrtali. A byl klid. Žádný tahání po soudech. Šest přikázání peacemakeru a všichni byli zbožní. Každej věděl co se mu stane a dal si majzla?
- A ten zavražděný, ten Drnek, on vám něco ukradl, nebo vás podvedl?
- No, ušklíbl se opět tramp Růžička. - Na to vám neodpovím. To ale neznamená, že jsem střílel já. Myslete si, že bych třebas způsobil újmu osobě blízký a to mám, ze zákona, právo nevypovídat, jak nás učili už Estébáci slavný paměti, že jo?.?

Od okamžiku, kdy tramp Lišák použil možnost nevypovídat, začali tuto formuli používat i ostatní trampové. Twodance se nedokázal pohnout vpřed ani o milimetr. Narážel na neprostupnou bariéru mlčení a kličkování. S dalšími poznatky techniků a odborníků vycházelo stále zřetelněji najevo, že oběť nezavraždil jediný člověk. Musel to být skupinový Soudce Lynch a muselo k němu dojít někdy okolo druhé hodiny v noci, v době předávání hlavní ceny soutěže. Do té doby byl zavražděný stále ještě vítaným kamarádem všech přítomných. Komisař si postupně škrtal své zapsané motivy. Ne, tohle nebyla žárlivost, ani autorská, ani citová. Tohle bylo něco, co se stalo najednou. Nějaký okamžitý a nesmírně silný podnět. Jenže jaký? Komisař byl v koncích. Nemohl všechny zatknou a vzít do vazby, nemohl také všechny propustit domů a nechat je zahladit stopy, pokud ještě nějaké zbývaly. Déšť , který přišel ve dvou vlnách, odpoledne před vraždou a ráno po vraždě, zničil všechno. Poručík Kalousek si povšiml, že někteří trampové, v okamžiku kdy přecházejí poblíž mrtvoly, si nenápadně odplivují na zem. Strážmistr Pěnkava zaslechl rozčilený rozhovor mezi trempy Hlavatým a Růžičkou. Růžička vzrušeně a rozzlobeně nabádal Hlavatého aby už raději mlčel a hlavně aby neříkal, že "on to zastavil."

On to zastavil? opakoval si Twodance. Zavražděný jim něco zastavil? Zastavil soutěž? Jak by mohl??

A potom komisař objevil Velinského. Tramp legenda, slavný písničkář a spisovatel Jaroslav Velinský alias Kapitán Kid, zde přítomný jako člen poroty.
- Víte, pane komisaři, vysvětloval bělovlasý stařík, který by sotva byl schopen někoho mordovat

a vraždit. - Já se zabejvám sepisováním detektivek už drahný léta a to poměrně úspěšně. Mám na mysli i komerční stránku věci. Já nemám zapotřebí soutěžit v takovejch lesních kláních jako je tohle. A můžu vám říct, že Ota Fink, teda, moje hlavní detektivní postava, by na to šel úplně z jinýho konce.
- A jak by na to šel ten Ota Fink? Vyzvídal s nadějí v hlase komisař Twodance.
- No, zachechtal se stařík, - to vám právě nemůžu říct, protože vy byste to pak napsal sám a byl byste slavnější než já?.!
Komisař v duchu zaklel. Je to beznadějné a dělají si tady z něho jen srandu. Tihle trampové, to vůbec nejsou jen takové nevinní naivní lesní snílkové. To je banda. To je horší sebranka než Palermská Cosa Nostra. Divoký západ! Vyřizují si účty mezi sebou! Tihle nepotřebují žádné soudy, tribunály, prokurátory, smlouvy, potvrzení a pojištění. A konec konců, nepotřebují ani policii.
- Existuje nějaký seznam všech výherců té vaší hlavní ceny? Otočil se na trampa Hlavatého alias Juana.
- No jasně, nafoukl se oslovený. Všechny naše jména, co jsme kdy vyhráli jsou tam vypálený, na tom?
Hlavatý se odmlčel poté co tramp Náhlík vydal zvuk přetlakového ventilu a výmluvně obrátil oči v sloup.
- Na čem jsou vypálená ta jména? Udeřil Twodance.
- Na březové kůře na té skautské táborové nástěnce, opět bleskově doplnil Náhlík. - Já vám to opíšu.
Twodance si byl jist, že právě nyní chytil nit za její konec. Jenže jak rozmotat klubko, aby se nezacuchalo a nit se nepřetrhla. Další dotazy zatím z opatrnosti nepokládal. Vzal Kalouska a vrátil se k zajištěnému batohu zavražděného. Vysypal z něho všechny věci na hrubý stůl a prohlížej je jednotlivě a pozorně. Vybavení zavražděného Drnka bylo vesměs staré a vetché v kontrastu s moderním oblečením a vybavením některých jiných trampů. Boty zavražděného byly sešlapané a staré vojenské kanady s odlepující se podrážkou na špičce jedné z nich. Nalezl ručně sešívaný šev na patě této boty. Celta záplatovaná a batoh s přidrátovaným popruhem. Samé opravy. Děravé ponožky a žádné náhradní prádlo. Obyčejná pánvička na vaření, obyčejný kuchyňský nůž namísto zálesáckého. Lžíce a velmi málo jídla. Chléb, laciný margarín namísto másla, levné kafe.
- Ten chlap neměl moc peněz, prozradil Kalouskovi. - Dneska může být už ředitelem kde kdo?.
- A něco cenného jim sebral, doplnil oslovený. - Ale co?
- Co mohlo být tak cenného, aby se kvůli tomu dalo vraždit? Briliantový totem?
- Muselo to být něco, co mělo cenu pro všechny, nejen pro někoho, rozvíjel Kalousek a rutinně převrátil naruby spací pytel mrtvého, rozprostřený na improvizované podlážce z prkenných palet.
Ze spacáku vypadl posmrkaný kapesník, několik desetníků a pásek od kalhot. Komisař Twodance se shýbl a zvedl zmuchlaný papírek. Rozbalil jej. Byl to lístek z Plzeňské zastavárny. Jistě, neměl peníze a aby sem mohl jen, potřeboval na cestu. Zastavil něco? Na lístku stálo - dřevěná soška. Zastavil! Jistě, Hlavatý byl Růžičkou nabádán, aby neprozradil, že zavražděný něco zastavil! Ne soutěž! Ale předmět! Sošku! Ten Hlavatý se podřekl, že na čemsi byla vypálená jména všech výherců?
Poblíž obou vyšetřovatelů, opřený o stará rezavá kamna, postával tramp Vokoun, občanským jménem inženýr Náhlík a evidentně je hlídal. Nyní zachmuřeně zíral do země, neboť komisařův analytický mozek pronikající k jádru věci jako nůž kostkou žluklého másla, nedokázal

nikterak zbrzdit, vychýlit stranou, ani zastavit. Komisař k němu popošel a nastrčil mu před oči potvrzení ze zastavárny.
- Případ je téměř vyřešen, oznámil triumfálně. - Mohlo mne napadnout, že hlavní cena je cosi hmotného, cosi putovního, s dlouholetou tradicí, která je, sama o sobě nekonečně hodnotnější než předmět sám.
- Nic nemáte vyřešeno, opáčil Náhlík. - Stejně nemáte vraha a nikdy ho nenajdete i když budete vědět proč se to stalo. Zlatý Trapsavec je třicet let stará dřevěná soška, něco jako skřítek, troll, na podstavci. Na hranolu podstavce jsou vypáleny přezdívky všech kdo tu cenu kdy dostali. Akela byl vloni poslední. Kdo Trapsavce vyhrál, měl sochu u sebe po celý rok a měl ji opět přivézt nebo poslat na vyhodnocení dalšího ročníku. Celá léta to tak probíhalo. Trapsavec stával v bytech na těch nejčestnějších místech. Kdo ho měl, to byl v trampském světě někdo, hrdina, pojem, osobnost?! Schovávali jsme všichni Trapsavce před estébáky celá léta, tajili jsme ho a byli jsme na něj pyšní. A ten prevít ho zastavil a nevyplatil. Hned jsme tam telefonovali, ale pozdě. Prodali ho někomu. Rozumíte?
- Ne, nerozumím, vydechl rozpačitý Twodance. - Byla to jen dřevěná soška, kvůli tomu se nevraždí?
U ohniště začal kdosi dojemně brnkat na podladěnou kytaru a zpíval k tomu nakřáplým hlasem:
- Tak už jsme tě Máňo,
tak už jsme tě lízli
tohle jsi nám holka,
dělat neměla?.

V očích trampa Náhlíka alias Vokouna se znovu objevily zoufalé slzy.
- Nikdy to nepochopíte. TEN HAJZL?. TEN BEJVALEJ TREMP! ?..NO PŘECE?. DAL ZLATÝHO TRAPSAVCE DO ZASTAVÁRNY!

_____

Jan Drnek - Akéla
Trapsavec 2003